

המבט הכפול... עיון בפרשת השבוע על פי החתם סופר

בין המצרים ה'תשע"ו

2. הרב קוק עולת ראייה א' עמ' קיא-ב'

קדש את שמך על מקדישי שמך וקדש את שמך בעולמך

הרי יש לנו ענין בכאן עם הקודש הגלוי ועם הקודש הנעלם, עם הקודש הנתפס בכבודו באיזה רעיון שכלי אנושי ועם הקודש המתעלה מכל רעיון ומכל מחשבה, ואנחנו יודעים שהדברים באמת קשורים זה בזה, ושכל כחה של הכרת הקודש הגלוי בא מהופעתו הפנימית של הקודש הנעלם הבא מיסוד ההתגלות האלהית העליונה. וכאשר בזמן שאין העינים מתוקנים, אז הקשר שבין הקודש הנעלם ובין הקודש הנגלה, מתרופף, ע"כ אנחנו מבקשים הארת הפנים העליונים, שיקדש הקדוש ברוך הוא את שמו, בקדושתו העליונה הגנוזה, העומדת למעלה מכל השגה ומכל תפיסה והכרה שכלית, ביחס מקושר וחפיפת כבוד על מקדישי שמך, ע"י הכרתם ותפיסתם לפי ערכם וכחם, והתחום הגלוי לא ישאר מצומצם ע"פ מדת ההכרה הטבעית אשר לשכל האדם והרגשתו, כ"א שיהיה האור של קדושת השם העליון יורד ומופיע על האור הנתפס ברעיון ובמחשבה של מקדישי שמך

התכן של הקודש הולך הוא ומתעלה מעלות ע"ג מעלות. הקודש העליון, החבוי בחביון העז האלהי, המופיע לא ע"י שום הכרה שכלית בעולם, כ"א בהתגלות דבר ד' בנבואה ורוח הקודש הבהיר העליון, עומד הוא למעלה מציור הקודש המוכר, המתגלה בצורה הכרית גם ביותר שלם שבבני אדם מקדישי שם ד'. אמנם אותו אפן של ציור הקודש, המצויר בלבם של שלמי ישראל ביחוד, הרי הוא עומד למעלה מכל הופעה של חיים ושל טבע השורר בעולם. ואנו מבקשים, שכשם שיקדש השם יתברך את שמו, בהופעה של הקדושה הסתומה והגנוזה, על מקדישי שמו, באפן הקודש הגלוי, ככה יקדש את שמו בעולמו... על כל מהלכי החיים, שבטבע ושבעולם

וכוה יובנו סדרי כתובים המסודרים בתקון חצותי, קול ברמה נשמע נהי ככי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו (ירמי' ל"א י"ד). ר"ל, כי כל זמן שהבנים בוכים למטה על גלותם יש קצת נחמה לשכינה, כי בכיית ישראל היא מורה על לבכם הטוב, אך כעו"ה מרוב צרות ותלאות תנות לא נוכלי, היינו משתוממים כשעה חדא"ה ושכחנו מה רע ומה מר היה כי גלינו מעל שלחן אבינו שבשמים ית"ש, ושכחת התורה וחלול שמו הגדול ית', ולא היתה הבכיה כי אם אלחם יומם ולילה כנ"ל, ועי"ז באורך הימים כי נחו קצת מצרותם שכחו אל מושיעם לגמרי, ולא יתנו אל לכם להתאבל על גלות התורה, ועל זה השכינה חוגרת שק ומייללת בוכה על בניה כי איננו, ר"ל אינם בוכים. ועי"ז שהשכינה מעוררת בכי, עי"ז ה' ממרום ישאג על נוהו (שם כ"ה ל"א), נותן בית שכינתא קדישא, וקורא ביום ההוא לבכי ומספד (ישעי' כ"ב י"ב). ועל אלה אני בוכיה (איכה א' ט"ז), ר"ל כנסת ישראל מתעוררת על ידי בכיה שלמעלה,

- בשובי את

שבותיכם, לא בצורה של שיבה חצונית לבדה, שעמי הארץ ג"כ חשים אותה ויודעים את ערכה, אלא בשובי את שבותיכם לעיניכם, בצורת קדושה פנימית ועליונה כזאת, שרק עיניכם, הרוחניות, הטהורות של כנסת ישראל, אשר "עיניך יונים" כתיב בה, יכולות לחזות את יפעתה.

1. דרשות חתם סופר ד' עמ' פג-פד'

כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים, צמאה נפשי לאלוקים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלוקים, היתה לי דמעותי לחם יומם ולילה באמור אלי כל היום איה אלוקיך (תהלים מ"ב ב"ד). הענין, כי האיל צמאה לרוות צמאונה מים, ואינה מבינה מה רב תועלת המים בעולם, כי אם לגמוע מלוא לוגמא, כן אנחנו אין אנו מבינים בעו"ה רוב תועלת דביקתינו בה' ועוצם תועלת קברץ נדחי ישראל, רק אנו רוצים למלאות צמאונינו לאכול מפריה ולשברוע מטובה, ולהפטר מעול הגליות.

וזהו כאיל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלוקים. ואיך לא נבוש, כי צמאה נפשי לאלוקים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלוקים, הרצון 3. הרב קוק עולת ראייה א' עמ' קטז'

"כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ, בשובי את שבותיכם לעיניכם, אמר ד'."

כל כך מתקשרים הם, בהופעת הגאולה, התכנים העליונים הגסתרים עם התכנים התחתונים הגלויים, עד אשר הענין היותר גלוי ויותר חצוני של גדולת האומה, שהוא הצד שעל ידה היא פועלת על כל עמי הארץ, שאין להם מושג כלל מהעצמיות הפנימית, שבסגולתה הקדושה של הכנסיה האלהית, מכל-מקום, ענין זה הוא מקושר כ"ל לסוד הגאולה הפנימית, מה שהוא מושג רק לישראל לבדם, והנשמה הישראלית, בעיניה הרוחניות, רואה אותו, ואין לזר אתה חלק בתן גאולה נשגב וקדוש זה,